

Rozjímanie na pondelok 3. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na pondelok 3.
týždňa v pôstnom období.
Navrhované témy sú:
Eucharistia uspokojuje naše
túžby; obrátenie je úlohou
prítomnosti; všetci
spolupracujeme na svätosti
všetkých.

„MOJA DUŠA TÚŽI PO BOHU“ (Ž 41,
3), „moje srdce a moje telo túži po
živom Bohu“ (Ž 83, 3). Mnohé žalmy
nám hovoria o Bohu, ktorý je
schopný uchvátiť a naplniť túžby
nielen našej duše, ale aj nášho srdca,

ba dokonca aj nášho tela. Boli sme stvorení, aby sme sa tešili z Boha: s touto istotou pristupujeme k svätej Omši, kde sa nám sám Boh dáva, aby tieto túžby uspokojil. Môže sa však stať, že nie vždy cítime toto nadšenie, keď pristupujeme k eucharistickému stolu. Možno cítime, že naše srdce je zmätené, naša duša rozptýlená, naše telo vyčerpané. Vtedy sa nám zdá, že sme ďaleko od radosti žalmistu.

Naša situácia sa niekedy môže podobáť situácii Námana Sýrskeho, kráľa a veliteľa jeho vojska. „Bol to významný muž a jeho pán si ho veľmi vážil, lebo skrze neho Pán udelil Sýrii víťazstvo. Ale keďže bol veľkým vojakom, bol malomocný“ (2 Kr 5, 1). Bol to muž plný elánu, na vrchole svojej kariéry, pre ktorého sa však všetky radosti života stali zo dňa na deň utrpením. A nebolo to tým, že by veci prestali byť dobré, ale tým, že Náman bol chorý. Stratil schopnosť tešiť sa, ale nie túžbu.

V Eucharistii nachádzame všetko, po čom túžime. Eucharistia je pokrm, ktorý nás nasýti, liek na naše choroby. „Pane, milostivo očisťuj a ochraňuj svoju Cirkev,“ modlíme sa, „a pretože sa nemôžeme zaobiť bez tvojej pomoci, neprestajne nás sprevádzaj svojou milosťou“[1]. „Ak by sme zanedbávali Eucharistiu, ako by sme mohli napraviť svoju biedu?“[2] Svätý Josemaría radil: „Milujte svätú omšu, deti moje, milujte svätú omšu. A k svätému prijímaniu pristupujte s dychtivou túžbou, aj keď máte v srdci chlad, aj keď nič necítite: prijímajte s vierou, nádejou a vrúcnou láskou“[3].

„MNOHO MALOMOCNÝCH BOLO v Izraeli za proroka Elizea, a ani jeden z nich nebol očistený, iba Sýrčan Náman“ (Lk 4, 27). Prečo bol práve Naamán spomedzi toľkých vyvolený Bohom, aby ho zachránil od zla, ktoré ho sužovalo? Prečo práve nám, spomedzi toľkých, Pán opäť adresuje

svoju láskyplnú výzvu k obráteniu? Je to do veľkej miery záhada. Nevieme to. Nemáme žiadne osobitné zásluhy. Dokonca sa nám môže zdať, že to, čo sme urobili z našej strany, sú ťažkosti, ako sa to v skutočnosti stalo Naamánovi, ktorý sa v prvom prípade „rozzúrila a odišiel“ (2 Kr 5, 11).

Aj my sme začali pôst s veľkými očakávaniami a možno sme boli trochu znechutení, keď sme si nevšimli žiadne veľké zmeny v našom živote. Možno sa nám to stane ako Naamánovi alebo ako niektorým Ježišovým krajanom, ktorí chceli vidieť zázraky a neuvedomili si, čo majú pred sebou. Môže sa stať, že sami čakáme na obrátenie s väčšou okázalosťou, na obrátenie, ktoré radikálne zmení náš život. A kým sa tak nestane, odkladáme svoje skutočné obrátenie, to, ktoré je skutočne na dosah, v menších veciach.

Je pravda, že sa nemôžeme stať svätými zo dňa na deň. „Posvätenie je práca na celý život,“^[4] pripomína nám svätý Josemaría, a je to Boh, kto ho v nás uskutočňuje bez toho, aby sme dobre vedeli ako. Obrátenie však „je otázkou chvíle“^[5] a môžeme ho uskutočniť hneď, vždy keď sa pripravujeme na modlitbu alebo sa staviame do Božej prítomnosti. Ak je Ježiš s nami, čo viac potrebujeme, aby sme sa obrátili, aby sme sa nechali uzdraviť?

NÁMANOVI POMOHLI ZAREAGOVAŤ.
„A tak zostúpil a sedemkrát sa umyl v Jordáne podľa slova Božieho muža. A jeho telo bolo opäť ako telo malého dieťaťa; bol čistý“ (2 Kr 5, 14). Prečo to Náman urobil, a malomocní z Izraela alebo tí, čo počúvali Ježiša, nie? Odpoveď úplne nepoznáme, ale vieme, že na tomto príbehu o vyvolení spolupracovali aj iní ľudia: „Skupiny Aramejčanov podnikli nájazd, priviedli dievča z izraelskej

krajiny a ono prišlo do služby Námanovej ženy,“ rozpráva Písmo. Povedala svojej panej: „Ach, keby len môj pán mohol prísť k prorokovi do Samárie. Ten by ho vyliečil z malomocenstva“ (2 Kr 5, 2-3).

Sýrčan Náman bol uzdravený vierou a láskou tohto izraelského dievčaťa. Je zarážajúce, že ona, odvečená zo svojej krajiny a premenená na otrokyňu, zďaleka nechová pocity nenávisti, ale úprimne si želá, aby sa jej pán vyliečil. Rovnaký postoj vidíme neskôr u Námanových sluhov, ktorí mu, keď v hneve opúšťa prorokov dom, pomáhajú, aby sa spamätal. Nebyť ich všetkých, ich pán by nebol uzdravený.

Každý príbeh obrátenia, a aj ten náš, nachádza komplicov medzi jednoduchými, vierou naplnenými ľuďmi, ktorých nám Pán postavil po boku. A my môžeme urobiť to isté v životoch ľudí okolo nás. „Nik sa

nespasí sám a nik sa nespasí iba svojimi silami. Boh nás povoláva s ohľadom na komplexnú sieť medziľudských vzťahov, ktoré sú súčasťou života v ľudskom spoločenstve“[6]. A zo všetkých ľudí nás najviac miluje a pomáha nám svätá Mária: ona nás nežne priťahuje k svojmu synovi, aby nás Ježiš uzdravil.

[1] Pondelok po tretej pôstnej nedeli, modlitba dňa.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Ecclesia de Eucharistia*, bod 60.

[3] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 91.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 285.

[5] Ibid.

[6] František, *Evangelii Gaudium*, bod 113.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
pondelok-3-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-pondelok-3-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(09.03.2026)